

ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ

(੨੧ਵੀਂ)

Main Aa Rahi Han

[E-Book] By

Sukhdeep Singh Raipur

Mob :- 8699633924

Email : writersukhdeep@gmail.com

© Sukhdeep Singh Raipur

27 May 2022

Editor

PDF WORK

TYPPING & EDITING BY

A_F_O_R

CONTACT

writersukhdeep@gmail.com

INSTAGRAM

{ im_sukhdep }

Word mistake checker : Virpal sidhu maur

ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ

(ਕਹਾਣੀ)

ਸਮਰਪਿਤ

ਉਹ ਹਰ ਸੈਅ ਨੂੰ ਜਿਸਦੇ ਸਦਕਾ,
ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਦਾ,,, ਵਿਛੜਦਾ ਰਿਹਾ

ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਹੀ ਇਕ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਨਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤ ਵੀ ਅਲਫ਼ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿਣਾ ਫੇਰ ਲੈ ਆਇਆ ਇਸ ਨੂੰ, ਕੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਬੇਵੱਸ ਹਾਂ। ਕਈ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਾਂ ਦਵਾਂ “ਕਿ ਇਕ ਕੜੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਹਲੇ ਲੰਮਕ ਰਹੀ” ਬਿਲਕੁਲ ਓਦਾਂ ਹੀ ਜਿਦਾਂ ਮੈਂ... ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਅਧੂਰੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੱਤੀ, ਦਾਗ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੇਤੇ ਵਿਚ ਰਹੂੰ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਵੀ ਨਿਹਾਰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਕੂਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਜਦ ਵੀ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਿਆ
ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਉਹ ਸਫਰ
ਉਹ ਰਾਹ
ਉਹ ਮੋੜ ਹੈ
ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰੇ ਹੀ ਤੀਕ ਜਾਣ ਦਾ
ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਵਿਖਾਇਆ

ਤੇਰਾ ਵੇਖਣਾ
ਤੇਰਾ ਬੋਲਣਾ
ਤੇਰਾ ਸੁਣਨਾ
ਤੇਰਾ ਸੁਣਾਉਣਾ
ਤੇਰਾ ਜਾਣਾ
ਤੇਰਾ ਆਉਣਾ
ਤੇਰਾ ਛੱਡਣਾ
ਤੇਰਾ ਪਾਉਣਾ

ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਾ
ਭੁਲ ਸਕਾਂ
ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਨਾ

ਦਿਨ ਚੜਦਾ ਤੇ ਛਿਪ ਜਾਂਦਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਓਦਾਂ ਹੀ ਜਿਦਾਂ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਂ ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਇਹ ਕਾਲਜ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਸੀ। ਸਭ ਪਰਾਏ ਸਨ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਕੁਝ ਐਦਾਂ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਭ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਸਭ ਆਪਣੇ ਕਦ ਬਣ ਗਏ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗਾ, ਨੈਟਫਲਿਕਸ ਦੀ ਵੈਬ ਸੀਰੀਜ਼ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਕਦ ਬੋਗਈਆਂ ਕੌਣ ਕੀ ਜਾਣੈ, ਚਾਹ ਪੀਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਮਿਲੇ ਦੋ ਚਿਹਰੇ ਕਦੋ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਉਤਰ ਗਏ, ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਮੈਂ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਉੱਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਬਸ ਏਹੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਪਰਦੇ ਤੇ ਚਲਦੀ ਫਿਲਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਵੋ, ਅੰਦਰ ਚਲਦੇ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵੋ, ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਵਿਚ ਮਾਰ ਸੁਟੋ। ਉਹ ਜਾਣੈ ਚਾਹ ਦੀ ਚੁਸਕੀ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਕਦ ਦੋ ਬੁਰਕੀ ਤੇ ਇਕ ਮੂੰਹ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਵਕਤ ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੇ....???, ਐਨਾ ਵਕਤ ਤਾਂ ਖੁਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੱਢਿਆ ਜਿੰਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ , ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸੋਚੇ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਕਹੇਗੀ, ਬਜ਼ਾਰਾਂ, ਪਾਰਕਾਂ ਵਿਚ ਐਦਾਂ ਘੁੰਮੇ ਜਿਵੇਂ ਜਿੰਦਗੀ ਤਾਂ ਬਸ ਅਸੀਂ ਹੀ ਜਿਉਂਦੇਂ ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਹੀ,,,

ਨਜ਼ਦੀਕ ਐਨੇ ਕੁ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਟਾਹਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇਕ ਉਮਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ

ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬਣ ਜਾਵੇ ਨੇ, ਮੈਂ ਜਦ ਵੀ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਘਰ ਪਰਤਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿਚ ਖੜ ਇਹੀ ਸੋਚਦਾ ਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਖੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਦ ਬੱਸ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿਚ ਦੀ ਉਤਰ ਕਾਲਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘਦਾ ਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਤੇ ਐਦਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਥੋਂ ਆ ਜਾਦੀਆਂ ਇਹ ਭੱਦੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ,,, ਸੁਰੂ ਸੁਰੂ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਫਰਕ ਨਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਕ ਦੋ ਸਬਦ ਮੇਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਜੁੜ ਗਏ..... ਫੇਰ ਸਭ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਮੀਂਹ ਆਇਆ ਐਨੀ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਕਿ ਮੌਸਮ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਫੇਰ ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ ਸੁਰੂ ਹੋਈ, ਸਭ ਵਿਖਰਨ ਲੱਗਾ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਆ ਗਏ ਉਹ ਪਹਿਚਾਣੋ ਹੱਟ ਗਿਆ, ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਕੀੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਡੰਗ ਦਾ ਐਨਾ ਢੂੰਘਾ ਢੱਟ ਹੋਇਆ ਕਿ ਲਹੂ ਤਪਕ ਤਪਕ ਕਰਦਾ ਕਦ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਛੱਤ ਨੂੰ ਛੋਹ ਗਿਆ, ,,, ਚਲੋ ਰੱਬ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਦਿਲ ਤੇ ਪੱਥਰ ਰੱਖ ਲਿਆ, ਦਰਅਸਲ ਟੁੱਟਣਾ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਭੁਰਨਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰ ਹਜਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਐਦਾਂ ਪੱਥਰ ਐਦਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਨੇ

ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਆਈ ਹੈ
ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ
ਅਸੀਂ ਹਰ ਵਕਤ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ
ਅਸੀਂ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਉਹ ਲੋਕ ਹਾਂ
ਜੋ ਚੈਣ ਖੋ ਚੁੱਕੇ ਨੇ
ਉਜ਼ ਅਸੀਂ ਸਬਰ ਨਾਲ ਨੱਕੇ ਨੱਕ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ

ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ
ਅਜੀਬ ਹਾਂ

ਅੱਗ ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ

ਚੱਲੋ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ

ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਸਿਰਫ, ਗੁਰੂਘਰਾਂ
ਮੰਦਰਾਂ
ਮਸਜਿਦਾਂ
ਜਾਂ ਗਿਰਜਾਂਘਰਾਂ
ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ
ਤਾਂ....ਨਹੀਂ

ਦੱਸ ਦਵਾਂ ਕਿ
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਐਦਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ
ਤਾਂ
ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਨਾਮ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ
ਹੋਇਆ ਸਿਰਫ, ਇਕ
'ਕਲੰਕ' ਹੋ
ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ
ਠੇਕੇ ਤੇ ਬੈਠ ਰੋਦਾਂ ਹੋਇਆ ਰੱਬ
ਕਿਸੇ ਵੇਸਵਾ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ
ਬੰਦੀ ਬਣ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ
ਰੱਬ

ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਰਰੋਜ਼ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ
ਬੱਸ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿਚਕਾਰਦੀ
ਕੱਪੜੇ ਧੋਦਾਂ,
ਮਿੱਟੀ ਗੁੰਨ੍ਹਦਾ
ਕਣਕ ਦੀਆਂ ਬੱਲੀਆਂ ਚੁੱਗਦਾ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਬੱਸ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ
ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਿਆ

ਦਰਅਸਲ ਵਿਚ ਤੁਸੀ ਜਿਸਨੂੰ
ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਉਪਰ ਲੱਭਦੇ ਹੋ
ਉਹ ਰੱਬ ਨਹੀ ਹੈ

ਉਹ ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁਰਗੀ ਹੈ
ਜੋ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂ ਉਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਮਾਨਸਿਕ ਪੱਖ ਤੋਂ
ਚੁਸ ਰਹੀ ਹੈ।

ਜਾਂ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂ
ਉਹ ਬੈਂਕ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ
ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ
ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇਦੀਂ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ
ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਦਵੇ
ਤਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਸਕਦੇ ਹੋ
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ
ਰੱਬ ਕੋਲ ਗਿਰਬੀ ਰੱਖਣ ਦੀ
ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ।

ਫੇਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕੀੜੀਆ ਦਾ ਦੇਸ਼
ਹੈ। ਸੋਹਣੇ ਸੋਹਣੇ ਮਹਿਲ, ਘਰ, ਬਸਤੀਆਂ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ
ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਉਪਰ ਮੇਰੀ ਲੋਥ ਲਟਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ
ਕੀੜੀਆਂ ਖਾ ਰਹੀਆਂ, ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਬੜੀ ਖੁਸਖਬਰੀ
ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਰਾਸ਼ਨ ਜੋ ਮਿਲ ਗਿਆ ਇਕ ਹੀ
ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਦਰਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ
ਐਂਦਾਂ ਹੀ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਦ ਪਹਿਲੀ ਕੀੜੀ ਨੇ ਡੰਗ ਮਾਰਿਆ
ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਿਆ ਇਹ ਕੋਈ ਰਹੱਸ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ, ਪਰ ਇਹ

ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਰਤ ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਦਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਭਟਕਣ ਦੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਫੇਰ ਵੀ
ਕਿਉਂ....

ਉਹ ਆਈ ਤੁਰੇ ਜਾਦੇਂ ਦਾ ਹੱਥ ਇਉਂ ਫ਼ਿਝਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਨ
ਦੀ ਪਰੀਭਾਸ਼ਾ ਬਣ ਉਭਰੇਗੀ ਮੇਰੇ ਲਈ। ਸਾਡੀ ਕੰਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ
ਜਲਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ
ਜਲਦੀ,,, ਉਮੀਦਾਂ ਅਕਸਰ ਟੁੱਟ ਹੀ ਜਾਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇਹ
ਬੱਸ ਦੀ ਟਿਕਟ ਵਰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਤਾਂ ਕਰਕੇ,,,,

ਤੇ ਮੈਂ,
ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਭਰ ਜਾਣਾ,
ਉਮੀਦ ਨਾਲ
ਮੌਮਬੱਤੀ ਦੀ ਇਕ ਝਲਕ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਮੰਨ ਲੈਣਾ

ਨੀਂਦ ਵਾਂਗ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜੋ
ਇਕ ਹਵਾ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਲੰਘ
ਚੰਨ ਵਰਗੀ
ਸਦਾ ਲਈ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ

ਘਰ ਬੈਠ ਇਹੀ ਸੋਚਦਾ ਜਿੱਥੇ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਥੇ ਰਿਸ਼ਤੇ
ਬਣਾਉਣੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸਮਝ
ਲਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕੀ “ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋ ਕਹੀ ਗੱਲ

ਤੋਂ ਆਪ ਹੀ ਮੁੱਕਰ ਗਈ” ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਜੁਬਾਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਹਾਂ,ਬਾਕੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਤੇ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ,ਮੈਂ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ,ਸੰਭਾਲਣਾ ਬੇਸੱਕ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,ਪਰ ਉਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ,ਤੁਸੀਂ ਕਹਿਣਾ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਾਗੇਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਉਸਨੇ,ਰੁਕੋ...ਜੇ ਕੋਈ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪਿਆ ਅਲਮੀਰਾ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਹਾੜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ,ਜਿਨਾਂ ਪਿਆਰ ਤੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਓਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਮਿਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ,ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਲਣੇ ਦੀ ਰੀਝ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਐਂਦਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਗੱਲ ਰੋਕਦਾ ਹਾਂ,ਸਿੱਧਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ,ਤੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਸ ਅੱਖਾਂ ਵੱਲ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਿਆ ,ਜੀਅ ਕੀਤਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਅ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਾਂ,ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਉਸ ਰਾਹ ਵਿਚ ਮੈਂ ਜਿਨਾਂ ਵੀ ਹੱਸਿਆ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਝੂਠ ਸੀ।ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਹਿਵੇਂ,ਤੇ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਅਗੇ ਚੀਕ ਚੀਕ ਕੇ ਕਹਿ ਸਕਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ,ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਆਪਾਂ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਛੜ ਗਏ,ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਾਲ ਵਾਂਗ ਕੱਢਿਆ,ਮੈਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ, ਫੇਰ ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ,ਐਨੀ ਜੋਰ ਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਲ

ਗਿਆ, ਜਦੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀਂ
ਹਾਂ, ਉਹ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ
ਗਿਆ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਤੋੜਨਾ ਰੱਬ ਦਾ ਘਰ ਤੋੜਨਾ, ਮੈਂ
ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨੂੰ, ਆਪਣਿਆ
ਸੁਪਨਿਆ ਨੂੰ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਚੂਰ ਹੁੰਦੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ... ਹਾਂ ਖੁਦ ਜਰੂਰ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੋ
ਨਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ਲਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਪਾਣੀ ਪਾ ਰਹੀ
ਸੀ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਲਕੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਸਵਾਏ
ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕਿ ਕਰਦਾਂ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੋਹ
ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, „ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਹਰ
ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਕੂਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪਰਵਾਹ
ਕਰਦੇ ਨੇ, ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਪਰਵਾਹ
ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਵੀ ਸੱਚ
ਸੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਤਾ, ਜਿਦਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ
ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕੋਈ ਤੀਸਰਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ
ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਹਿਚਾਣਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਉਦੋਂ ਜਦ ਜਾਨ ਬਸ
ਨਿਕਲਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ
ਹਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦੀ ਇਸਨੂੰ ਜਰੂਰਤ ਸੀ, ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼
ਕੀਤੀ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਰਾਸਤੇ ਤੇ ਤੌਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ
ਇਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਸੀਟ
ਤੇ ਬੈਠਾ, ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਕਵਿਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦ
ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਚਿਹਰੇ ਮੈਨੂੰ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਗਾ ਕੇ

ਇਉਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵਾਂ
ਜਾਂ ਅਲਫ਼ ਨੰਗਾ ਬੱਸ ਸੀਟ ਤੇ ਆ ਬੈਠ ਗਿਆ
ਹੋਵਾਂ, ਦਰਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ
ਨਾਮ ਵਾਂਕਣ ਵਿਚ ਵਿਆਸਥ ਨੇ, ਉਹ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਨੇ ਕਦ
ਮੇਰੇ ਫੌਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜੇ ਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛਾਂਹ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ
ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਾਂ, ਤੇ ਉਹ ਟੇਡੀ ਹੋਈ ਕਿਤਾਬ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ
ਨਾਮ ਪੜ ਸਕਣ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ
ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫੌਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ
ਆਉਦੀਂ ਹੈ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਜਾਣਿਆ
ਦੀ ਉਮੀਦ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਫ ਮੈਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰ
ਹਾਂ। ਉਹ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਨੇ, ਅੱਖਾਂ ਹੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ
ਦਰਜਨ ਭਰ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਮੌਦਿਆਂ ਤੇ ਇਉਂ ਧਰ ਦੇਦੇਂ ਨੇ
ਜਿਵੇਂ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਬਹੂ ਉਪਰ ਕੋਈ ਸੱਸ ਕੰਮ ਦਾ ਬੋਝ ਧਰ
ਦੇਦੀਂ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵਜਾਹ ਪੁੱਛੀ ਜਾਂਦੀਂ
ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਜਦ ਉਮੀਦ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ
ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨਿਰਉਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ, ਇਕ
ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਅਟਕ ਗਿਆ, ਸਾਇਦ ਸਮਾਂ ਚੱਕਰਾਂ ਨੇ
ਹੱਥ ਵਿਚੋਂ ਗਿਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਾਰ ਵਾਰ ਗੁੰਜ
ਰਿਹਾ ਹੈ “ਜਾ ਚੱਲਾ ਜਾ” ਬਸ ਤੁਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਬੱਸ ਵਿਚੋਂ
ਉਤਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਇਹੀ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜੋ
ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਉਸਦਾ ਪਿੰਡ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ
ਹੈ, ਉਹ ਦੋ ਜਾਣਿਆ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ
ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਆਖਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀ
ਗਲਤੀ ਦੀ ਸਜਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ

ਚੱਕਰਵਿਤੂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਤੈ ਕਿਹਾ “ਤੂੰ ਪੱਥਰ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾਂ, ਤੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ” ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ..... ਹਾਂ ਕਹਿ ਚੁਪ ਕਰ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸਹੀ ਗਲਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਕੰਮ ਧੁੱਪ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੌਸਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਦਲਦੇ ਨੇ,, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਵੱਸ ਸਵਾਦ ਲੱਭਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ,,, ਕਿਸੇ ਦਾ ਫੱਟ ਜਾਣ ਕਿ ਖੁਰੇਦਦੇ ਹੋ.... ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ “ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ” ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੱਸੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿ ਅੱਗ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦ ਸੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਤੈਨੂੰ ਦਰਦ ਚਾਹਿਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਏਦਾਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਵਧੀਆ ਟੌਪਿਕ, ਸ਼ਬਦ, ਗੱਲਾਂ ਆਦਿ ਮਿਲ ਜਾਣਗੀਆਂ” ਕਮਲੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵੀ ਕਿਤੋਂ ਬੀਜ ਲੈਣ ਜਾਦਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਤੇ ਆਪਣੇ ਫਲ ਹੀ ਬੀਜ ਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਨਾਲੇ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਗਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਬੱਸ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਉਤਰ ਗਈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਖਿੱਚ ਕਿ ਐਂਦਾ ਵਿਖੇਰ ਗਈ, ਜਿਦਾਂ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਦੇ ਪੱਖੇ ਉਪਰ ਡਿੱਗ ਕੇ ਕੋਈ ਪੰਛੀ ਵਿੱਖਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ਦੋ ਜਾਣੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਏ,,, ਇਹ ਕੋਈ ਪਾਪ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਬੇਖਬਰ ਲੈਕਚਰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ,ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਖਿਆਲ ਆਇਆ,ਅੱਜ ਉਹੀ ਦਿਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਆਉਣਾ ਸੀ ਕਾਸ਼ ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ,ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕੀ,ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ ਸੰਘ ਸੁਕਣ ਲੱਗਾ,ਮੈਡਮ ਦੇ ਜਾਦਿਆਂ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਦਿਨ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਤੇ ਗਈ ਜੋ ਨਾਲ ਆ ਬੈਠ ਗਈ ਸੀ,ਉਸਦਾ ਦਿੱਤਾ ਉਲਾਂਭਾ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਹੈ,ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਫੌਨ ਜਾਂ ਮੈਸਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ,ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਤੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉਠਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ,ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੀਕ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਪਵੇ ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਮੁਕੰਮਲ ਸਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ,ਮਤਲਬ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ.....ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ,ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਨਾ ਪਵੇ।

ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋਲ,ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਪਾਣੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ,ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਤੁਹਾਡੀ.....ਆਈ ਹੈ।ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਗੁੰਮ ਗਿਆ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰਾ ਆ ਗਿਆ ਐਂਦਾਂ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਹੋਵੇ ਆਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੱਬ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹੈ,ਆਓ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਪਾਰਕਿੰਗ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ ਤੈਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਿਆਂ ਵੇਖਿਆ,ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਤਪਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ

ਆਈ ਜਿਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਤੀਕ
ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਸੱਚੀਂ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਵਿੱਖਰ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕਿਆ ਕਿ
ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ, ਮੈਂ ਟੁੱਟ
ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਕਮੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਅੱਖ ਭਰ ਨਾ
ਤੱਕੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ,,, ਪਤਾ ਬੱਦਲ ਚੜ ਆਇਆ
ਸੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਦਾ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਹਾ ... ਐਦਾਂ ਤਾਂ
ਗਧੇ ਹੱਸਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਕਲਾਸ ਵਿਚ, ਉਹ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੱਸਣ
ਲੱਗੇ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਜ਼ਹਿਰ ਕਿਸ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕੌਣ ਸੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਉਹ ਤੇਰਾ
ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੌਰਨਰ ਵਾਲੇ ਰੂਮ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ
ਆਇਆ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਆਪਾਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ
ਸਕੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਖੈਰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇਹੀ
ਮਰਜ਼ੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੋਲਣ ਲਈ ਤਦ ਕੁਝ ਨਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ
ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਤੱਕਿਆ ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਖ
ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ ਤੇ ਸੀ ਪਰ, ,,, ਮੇਰਾ
ਦਿਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇਰਾ ਹਥ ਫੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਸ
ਉਪਰ ਧਰ ਦੇਵਾਂ, ਪਰ ਤੁੰਹੀਂ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਇਹ ਸਭ,
ਤੇਰੀ ਉਖੜੀ ਜਿਹੀ ਨਿਗਾਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਲਛੇ ਵਾਂਗ
ਉਧੇੜ ਰਹੀ ਸੀ।

ਉਹ ਆਈ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਆਓ ਉਪਰ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ, ਅਚਨਚੇਤ
ਮਨ ਅੰਦਰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਾਸਾ

ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ,ਮੈਂ ਹਲੇ ਕੁਝ ਕਦਮ ਹੀ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ...ਤੂੰ ਕਿੱਧਰ...ਤੂੰ ਚੱਲਾ ਜਾ...ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ,ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਪਰਦਾ ਪਾ ਬੋਸ਼ਕ ਗੱਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਹੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ,ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ,ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾਂ ਸੀ ਮੇਰੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ,,,ਉਹ ਕਿਸੇ ਗਹਿਰੇ ਸਦਮੇ ਵਿਚ ਸੀ ਜਾਂ ਡਰ ਵਿਚ,ਬਾਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਇਕ ਮਨ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੁ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ,ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਏ,ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸਾਰ ਕਿਹਾ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਹੈ,ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ,ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ,ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਸੋਚੇ,ਉਸਨੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ,,,ਤੈਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਨਹੀਂ...ਤੂੰ ਚੱਲਾ ਜਾ ਏਥੋਂ...ਜਾ ਚੱਲਾ ਜਾ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਉਥੇ ਹਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇੱਜ਼ਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਏ,ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬਣਾਉਦਾ ਹੈ,ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਜ਼ਤ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨੇ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਬਣਾਉਦੇ ਨੇ,,,ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਐਨੀ ਇੱਜ਼ਤ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਖੁਦ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖੁਦ ਲਈ,,,ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਦੇਵੋਗੇ ਮੈਂ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਰ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਮੋੜਾਂਗਾ,ਨਿਰਭਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕਰਦਾ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ।

ਮੈਂ ਚੱਲਾ ਆਇਆ ਬਿਨਾਂ ਪਿਛਾਂਹ ਤੱਕੇ,ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕ ਸੀ ਉਹ ਆਵੇਗੀ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਈ , ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵਾਰ ਵਾਰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ‘ਕਿ ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ’ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ

ਆਈ,ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਵੀ ਕਰੀ ਪਰ,,,,,ਫੇਰ ਫੇਰ ਮੈਂ ਚਲਾ
ਆਇਆ,ਐਨੀ ਦੂਰ ਜਿੰਨੀ ਦੂਰ ਮੈਂ ਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ
ਸੀ,ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ
ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ,ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਿਸ
ਚੱਲੀ ਗਈ ...ਬਿਨਾਂ ਦਸੇ...ਬਿਨਾਂ ਮਿਲੇ....

ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਵੇ ਤੇ ਅਫਸੋਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ
ਹੈ...ਜੋ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੀਦਾ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ,,,ਏਦਾਂ
ਮੇਰੀ ਲੋਥ ਦਾ ਉਹ ਆਖਰੀ ਟੁੱਕੜਾ ਕਿਸੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਬਣ
ਨਿੱਬੜ ਗਿਆ,ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੌਨ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਤੇ
ਮੌਨ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਉਤਰ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ
ਅਲੱਗ ਦੁੱਖ ਹੈ,ਆਦਮੀ ਹੋ ਕੇ ਰੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ,ਬਾਕੀ ਹੁਣ
ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਇਸ ਦਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਹੀ ਹੈ...ਨਾ
ਰੋਣਾ,,,ਹੁਣ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜੋ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਗੁੰਜਦੇ
ਸੀ “ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ”

ਸੂਰਜ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ
ਸ਼ੈਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ
ਚੰਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ
ਫਿੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ
ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੂੰ,,,
ਬਿਨਾਂ ਪਿਛੇ ਮੁੜ੍ਹੇ
ਰੁੱਸ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ
ਐਨੀ ਦੂਰ 'ਮੈਂ
ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰੇ ਲਈ ਆਈ ਹਾਂ

ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ....
ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ

ਹੁਣ ਮਿਲਣਾ ਦੂਰ ਹੈ
ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ
ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਮੁੜ
ਵੇਖਾਗੇਂ ਵੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ

ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ
ਕਿ ਤੈਨੂੰ “ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਆਂ”
ਯਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਕਿਉਂ
ਨਹੀਂ, ਉਡੀਕਿਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਸੁਣਦਾ ਤਾਂ
ਸਹੀ, ਗੌਰ ਤਾਂ ਕਰਦਾ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਦੱਸਣ
ਲਈ, ਜੋ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣ ਕਿ ਰਹਿ ਗਈਆਂ, , , , ਹੁਣ ਮੈਂ
ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਗੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ
ਹੁਣ ਕਦੇ ਮੈਂ ਆ ਕਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ

ਤੂੰ ਅਗੇ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਰੱਖੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ
ਵੈਖੀਂ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਾ ਤੋੜ ਦੇਈਂ

ਕਿਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਏ “ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ”

ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ.....

ਪੰਜਾਬੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ
PUNJABI LIBRARY

www.PunjabiLibrary.com

ਸੁਖਦੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਏਪੁਰ

{ ਸਟੂਡੈਂਟ ਆਫ ਨਹਿਰੂ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਕਾਲਜ, ਮਾਨਸਾ }

ਇਸ ਲਿਖਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਜਰੂਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਤੇ
ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ
ਸਾਨੂੰ ਮੈਸਜ਼ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਫੇਸਬੁਕ : ਸੁਖਦੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਏਪੁਰ

ਇੰਸਟਾਗਰਾਮ : @im_sukhdep
ਸੰਪਰਕ/ਵਾਟਸਐਪ : 8699633924

**To read more books from Sukhdeep
visit**

<https://punjablibrary.com/authors/sukhdeep-singh/>
